

# DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 28.

V četrtek 8. maliga serpana 1852.

Tečaj V.

## Per jezeru.

Per jezeru vstanem  
In okno odprem,  
Po svetu že znanem  
Se zdajci ozrem,  
In gledam Triglavo,  
To teme želja,  
In mnogo višavo,  
Okrajno sveta.  
  
Od Babjiga zoba,  
Debele peči.  
Do Goliga stola  
Mi vleče oči;  
Odpre se širjava,  
K' jo solnce žari,  
De serce mi plava  
V lepoti stvari,  
  
K' jih roka mogočna  
Nevidna ohran',  
Z ljubeznijo močno  
Se vernim naznan'  
Per blisku in tresku,  
Per strašnemu gnanj',  
Per mirnemu dežku,  
Per solnčnemu sjanj'.  
  
Iz kamniga Bleda  
Veliko sto let  
Se v jezeru gleda  
Slavitni naš ded,  
Posest Alboino,  
Henrikov podar,

Oarečit' dolino.  
Cerkveni altar.  
  
Na višnjevi vodi  
Marija sedi,  
Zaupnemu rodu  
Dobrote deli:  
Le pridi, popotnik,  
Do njene cerkve.  
Pobožnik in stotnik,  
Vtolažiš serce.

Od dalnega kraja  
In bližne vasi  
K Marij se podaja.  
De ogenj gasi.  
Serca bolečine,  
Kar truplo boli.  
Z nebes visočine  
Tolažbo dobi.  
  
So hotli ti vzeti  
Francoski možje  
Pred štirideset leti  
Dragine iz cerkve:  
Pa so te ubranile  
Pobožne žene,  
Serčno zapodile  
So roparje te.

S serčnostjo navdala,  
Marija, si jih,  
In jim pomagala

V nevarnostih tih:  
O Mat' ljubeznjiva!  
Pomagaj še nam,  
De čast nezvenljiva  
Nam delež bo tam.

Tu v solnčni blišavi  
Svet' Martin stoji.  
V okolni bližavi  
Ga véni časti:  
V potrebah nebesnih  
Pomoči ga prosi.  
V nadlogah telesnih  
Darove mu nosi.

Mi tud' se zberemo,  
Te, Martin, častit'.  
Se k tebi ozremo,  
Nam bramba in škit!  
Nas vari in brani,  
O blažni žolnir,  
Od zgorej vlij, kani  
V nas znotranji mir.

Povikšano slavo  
Vsi dajmo Bogu,  
Tud' zdravno napravo \*)  
Odločil je tu.  
Naj stvar ne omahne  
Per svoji težavi.  
Naj enkrat oddahne  
Se v večni blišavi.

D.

## Prigodnica.

*Dobri in zvesti pastir iše zgubljene ovčice.*

(Konec.)

Ko se je to godilo, pride tisti romar spet v sveto deželo, svoj navadni dar, kakor druge leta, v Jeruzalemu opraviti. Domu gredé vidi na hribu Golgata zunaj mesta veliko trumo ljudi. De bi vidil, kaj se na hribu godi, se drenja skoz množico bližje ter zagleda zvestiga pastirja živiga na križu viseti. Bil je ves ranjen in tako prepaden, de ga je komej spoznal. Torej ga ogovori rekoč: Nisi li ti tisti mladeneč, ki si me bil pred nekterimi leti v pušavi srečal, in si zgubljene ovce iskal? Sim, sim tisti, mu križani odgovori. Romar ves prestrašen pravi: Za božjo voljo! kako si vendar v take nadloge prišel? kdo te je tako raztergal in na križ perbil? Mladeneč odgovori: To je moja zgubljena

ovca storila. Romar pravi: Mende vender ne, to je nemogoče, to niso ovce storile, ampak volkovi, levovi gobci in pasji zobje so te raztergali in zgrizli. Ljubi moj romar! pravi mladeneč, le verjemi mi, to so ovce storile. Zdaj se romar še bolj začudi rekoč: Kako je to mogoče? Sej nobena ovca svojiga pastirja ne ugrizne, ker je od nature dobra in krotka. Sicer je to res, pravi mladeneč, pa vender je mene moja ovca hujsi raztergala, ko lev človeka raztergati zamore.

In glej, to se je tako le godilo: 33 let sim jest svoje ovce iskal, in sim jo zadnjič med čedo volkov najdel. Jo najti sim bil tako vesel, de sim se med nje podal, ubogo ovco, ko je bila že vsa raztergana, rešiti. Tode ovca je bila raji per volkovih kot per meni, vse volkove je zoper me podpihala, je dalje tekla kot kozel, ter me je nar perva na

\*) Toplice.

tla pobila, z nogami taptala in z zobmi tergala; pomagala je volkovam me tako raztergati, de ni nobeniga zdraviga uda več per meni. Pa vse to voljno terpim: celo nič se nisim branil, ako ravno mi je za življenje šlo. In moj oče bi mi bil več trum angelov poslal: pa jih nisim hotel, ker sim mislil, de se bo moja ovca toliko pred omečila, ko bo vidila, de toliko zanjo terpim.

Tako visim zdaj med nebam in zemljo, tako moram mlado življenje v bolečinah in v britkostih končati in vender brez ovce k svojimu očetu iti. — Pa vender se neprenehama kličem, in vse rane mojiga trupla kličejo: Ovečica! ljuba ovečica! pridi k meni; poboljšaj se, in vse ti bom odpustil, kar si mi žaliga storila. Glej, jest ne morem umreti, dokler se ti k meni ne oberneš. Glej, tako rad te imam, de bi celo leto tukej raji visel, kakor pa brez tebe umrl. O ovečica! vedi, de ko bi mogel brez tebe umreti, bi od grenkosti in britkosti svojiga serca umerl in se brez tolažbe iz tega sveta ločil. In zato te prosim, ker te srečno in zveličano želim, zapusti čedo volkov, in obrni se k meni, svojimu nar boljšimu prijatlu in zvestimu pastirju.

Tako je klical ta ljubi zvesti pastir tako dolgo, de mu je sapa zastala. In ker terdovratna ovca vender le ni hotla k njemu priti, je s serčno žalostjo tako zaupil, de ste se nebo in zemlja stresle, — je svojo glavo nagnil in v nar veči britkosti svojo duso Bugu izročil.

To je lepa pergodnica ali prilika zvestiga pastirja in zgubljene ovečice. — Povedal sim vam jo pa v podučenje in posvarjenje. O de bi jo pač vsaki nase obrnil! — Torej vas vprašam: Kdo je ta nebeški mladeneč in zvesti pastir v ti prigodnici? Lahko vganeite, de je Jezus Kristus, edino-rojeni Sin Boga Očeta, kateri je zgolj iz milosti in ljubezni do nas zapustil lepe nebesa in vso čast svojiga Očeta, ter je prisel na ta revni svet, nas zgubljenih ovac iskat, za nas terpet in umret. Prisel je kakor sam pravi v sv. evangeliju iskat in zveličat, kar je bilo zgubljeniga.

Kdo je pa ta poredna zgubljena ovečica v ti prigodnici? Glej, to je ves človeški rod. In de ložje umeš: Glej, grešnik! ti si tista nahvaležna, poredna, zgubljena ovca. Ti preganjas in zaničuješ Jezusa, svojiga zvestiga Pastirja, in ga po besedah sv. Pavla z grehi in hudobijami vnovič križaš. Pa, bodi si še tako velika tvoja hudobija, gerda tvoja nehvaležnost in pregrešna tvoja nezvestoba, je vender še veliko veči Jezusova milost in ljubezin do tebe grešnika. On tebe ne potrebuje: ti njega nisi vredin. On le neskončno usmiljenje do tebe ima, in le tvoje sreče želi, te s trudam išče, milo k sebi vabi in brez nehanja po tebi zdihuje rekoč: Grešnik! zapusti hude grešne navade: zapusti napuh, lakomnost, nečistost, nevošljivost, pozrešnost, jezo, lenobo: zapusti vse hudo, to je, čedo volkov, in obrni se k Jezusu Kristusu, svojimu nar boljšimu prijatlu in zvestimu pastirju, s skesanim in spokornimsercam, in vse ti bo odpustil, karkoli si mu žaliga storil: še celo objel in na svoje rame te bo zadel, in nesel k svojimu nebeškemu Očetu in vse nebeške prebivavce skup sklical rekoč: Veselite se z menoj, ker ovca, ki je bila zgubljena, je najdena!

J. O. Lepstanski.

## Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do središnjiga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Kako de je mojim tovaršem med viharjem bilo per sercu, bi pač le vsak sam za se vedil razložiti, in ker je ta čas za me samiga bil tako reznotin in tehtin, ako smém, bom tukej svoje lastne občutke v misel vzél, ter le nekoliko zrisal podobno, ktera je bila tačas v mojim znotranjim. — Ko so od silniga vetroviga butanja začele drevesi in jadrenice pokati, in se je ladija na viharjih valovih zdaj na to, zdaj na uno stran se nagibovaje vgrezvala, de sim se mogel na plani stanični (kajutini) strehi za železni drog deržati, na katerim je ladijna zvezda perbita, de nisim v vodo padel, se mi je, kakor tezek kamen, misel na serce vlegla: Kaj bi bilo z našim misjonam, ako bi se ladija z zalogami, z menoj in mojimi serčnimi tovarši v ti temni noči v bučeih Nilovih valovih končala? — Kako močno bi glas našiga pogina tiste razžalostil, ki so nam s toliko ljubeznijo serce in roko podali, v blagor nar nesrečnišiga naroda na zemlji napravljeni misjon vnovič povzdigniti in uterditi? — Kako neusmiljeno bi to žalostno naznanilo zadelo naše tovarše na misjonu, ki nas že dolgo z velikim kopenenjem pričakujejo? — Kdo bi novih moči zbiral, in težko nalogo vnovič poskusil? — Ob zvezdi sim naslonjen stal in te misli so me morile in neusmiljeno stiskale: ozerl sim se pa na podobo naše nebeške Varhinje, kateri smo ladijo posvetili, in en sam pogled na njo je nanagloma pregnal te temne misli, in mi je v tem nar groznejšim trenutku vse tiste okolišine pred oči postavil, v kterih sim se na svojih srečno prestanih nevarnih popotvanjih, in tudi v sedajnim obiskanji domače Evrope prepričal, de me prav očitno varuje Božja roka in njegovo usmiljenje, kterimu je malo poprej dopadlo, serca mojih sodeželanov nagniti k nar perserčnišimu sočutju in vdeležju na sreči in nesreči tako velikiga dela sveta. Zdelo se mi je, v duhu viditi tistin tavžent in tavžent duš iz vsih stanov, od nar vikiših dušnih pastirjev, ravno tako v dvoranah obilno skušenih deržavnikov (Staatsmänner) in v verstah oboroženih vojakov, kakor v družbah pobožnih gospá in priprostih, bogaboječih kmetiških, do nedolžnih dušic, ki se svoje zgodnje leta po svetih pribežališih v prvih naukih keršanstva podučujejo in odrejujejo, — zdelo se mi je, jih viditi, kako perserčno in pobožno molijo k sedežu naj Vikšiga, de bi dodelil srečo in blagor našimu težavnimu misjonu. — Dunaj, Krajnsko, Tirolsko in veliko družih mest in dežel velikiga cesarstva, Monakov, Rim i. t. d., kjer so se ob mojim prihodu, ali kmalo po odhodu usmiljene duse med seboj sklenile, skupej blagoslova božjiga za misjon sprostiti, so mi bili vživo pred očmi, in so mi zopet potolažili serce. Gospod se je z dopadljivim ocesam ozerl doli na pobožne molitve, je ladijo otel pogina, nam življenje prihranil še za nadaljni trud in prizadevanje: za to milost se mu preserčno zahvalimo, in mu tudi naše dobrotnike z novo poživljeno gorečnostjo priporočimo.

V tém je naša ladija varin kraj dosegla, vender je še skoz vse nočne straže na pertiskajočih valovih oplahovala in še le proti jutru je vihar čisto pojenjal. Ž njim vred nam je pa tudi vgodni veter na več dni slovó dal, in le počasi in s trudam so naši pridni, černi mornarji ladijo za verv

močnemu natoku nasprot v zgornji Egipt vlekli. 22. kozoperska smo dospeli v Siut, poglavitno mesto dežele, ki slovi kakor naj imenitnejše mesto za Kairo v celim srednjim in zgornjim Egiptu, za to ker je skladišče za blago in robo, ki jo prinašajo karavane (velbljudje ali kamelske tovorsta) iz Darfur-a, in pa tudi zavoljo tankih in redkotkanih platin, ki se tu izdelujejo. Gremo v mesto, ki je ob levim bregu nekoliko navznoter v deželo v rodovitnim kraju na znožju goliga rebra, obišemo cerkev srednjo-egiptovskih misjonarjev reda sv. Frančiška, in tukaj nas je v serce zaveselilo, viditi, kako deleč seže dobrotoserčnost njih Velikanstev milostniga cesarja Ferdinanda in pobožne cesarice Marije Ane. Vidili smo namreč tukej lep križev pot in več svetniških podob, ki so bile pred nekoliko leti po dobroti skerblijivosti presvitlih, zdaj v tihim miru živčih, cesarja in cesarice iz Dunaja sem doli poslane, in mene samiga je, v toliki dalečini od domače Avstrie, došla sreča, da sim ta dan bral sveto mašo na velikim altarji, na katerim je lepa podoba našiga domačinskiga varha (patrona) svetiga Leopolda. Tako sveti avstrijski vojvoda, lepi tempel, ki ga je v čast edino praviga Boga ob Donavskih bregih sozidal, v roki deržeč, tudi ob daljnih Nilskih bregovih naznanuje edino keršansko katoliško vero tistimu narodu, ki je bil sicer v apostolskih časih mališke darilnike zapustil, in je s svojimi cvetečimi laurami (pušavniškimi stanicami) bližnje Tebajske pušave Boga tako posebno povelečeval, pa Bogu se usmili! da se je le prehitro ali v razkolništvo (ločenje od katoliške cerkve) ali v Izlam (turško vero) pogreznil.

(Dalje sledi.)

## Bratovšina presv. Marijniga Serca

~ Vikšim pervoljenjem napravljena per farni cerkvi sv. Petra v Ljubljani.

### 1. Namen bratovšine.

(Dalje.)

Namen podružne bratovšine Marijniga presvetiga Serca je ravno tisti, kteriga ima mati bratovšina ravno tega imena v Parizu; ta namen je namreč: Presvetimu in neomadežanimu Sercu Marije prečiste Device sinovsko čiščenje, ljubezin in pobožnost skazovati. Bratje in sestre te bratovšine namreč svoje domače in cerkvene pobožnosti, dobre dela in molitve sklenejo z zasluženjem presvetiga Marijniga Serca, in ravno s tem presveti Trojici in Božjemu Sercu Jezusovemu božjo čast (molitev, adoratio), ljubezin, vero, pokoršino in pobožnost darujejo. Dalje je namen te bratovšine: od Božje neizmerne dobrote sprostiti, da bi se vsakteri grešniki po zasluženju in prošnjah prečiste Marije Device in na čiščenje in klicanje njeniga preusmiljeniga Serca k Bogu spreobrnili. Ob kratkim, namen je: 1) s čiščenjem Marijniga Serca Božjo čast povikšati; 2) terdovratne grešnike spreobračati po njenih prošnjah.

### 2. Pomočki.

Pomočki v ta bogoljubni namen bodo: 1) duhovne opravila per bratovskim altarji, 2) vsakdanje molitve družnikov vsaciga posebej. — K duhovnim opravilam se štejejo slovesne sv. maše s primernimi cerkvenimi govori, in popoldne litanije, oboje pri bratovskim altarji, ktere se bodo opravljale poglavitni praznik bratovšine, namreč v nedeljo

pred Septuagesimo, in ob vsih zapovedanih praznikih Matere Božje skoz leto. Dalje bodo navadne bratovske sv. maše, kolikor se bo moglo, tudi o drugih praznikih te bratovšine, kakor v dan 7 žalost Matere Božje, spreobrnjenja sv. Pavla, sv. M. Magdalene, saj prvo saboto vsaciga mesca, in tudi vsaki dan skoz osmino čistiga spočetja Marije Device. Vsako saboto skoz leto bodo popoldne litanije Matere Božje in na zadnje 5 očenasv in čiščenamarij za spreobrnjenje grešnikov. — Vsak brat in sestra moli vsak dan eno čiščenje Marijo, in perstavi besede: „Sveta Marija, pribežališ grešnikov; za nas Boga prosi!“ In ta vsakdanja molitev je potrebna, kdor želi s to bratovšino sklenjene popolnoma odpustike po vredno in skesano opravljeni spovedi in sv. obhajilu ob odločenih časih zadobivati.

Posebna želja te bratovšine je, da bi bratje in sestre pogosto vredno prejemali zakramenta svete pokore in sv. R. Telesa, in večkrat njih sad darovali v spreobrnjenje grešnikov. Bratovšino in njeno vladbo imajo vsakčasni g. fajmošter pri sv. Petru pod svojo obrambo, določijo bratovske sv. maše, vladajo olepševanje bratovskega altarja, shranijo vpisovavne bukve in vredujejo vse potrebno, ali sami, ali pa po svojih duhovnih pomočnikih, in varujejo, da se postave bratovšine ne spremené in ne kazé — razun ako bi Visokočastito škofijstvo v kako spremenjenje pervolilo.

(Dalje sledi.)

## Čemu je mólj?

30. dan mesca rožnika dojde na cesti Janez svojiga znanca Petra, in Peter začne: No, vreme imamo prav lepo.

J. Res, hvala Bogu, lepo je!

P. Bo saj že enkrat letas kaj boljši letina, da ne bo take dragine.

J. Upati je, kaže nam dobro: sej tudi žito že jenjuje.

P. Bodo pač ti bogati žitarji noreli, noreli, če cena nizko pade! — pa kaj, ko si koj pomaga taki rogáč; magacin zapre, pa čaka, da je v drugo dragina.

J. Tega jim pa mólj ne bo pustil.

P. Dete, — mólj! O sam Bog ga je dal! glej no, še mólj prav pride: pač Bog, ta je moder!

J. Ali se veš še spomniti, ko je neki prekupec uno leto od sile špeha nakupil, in čakal ž njim, da bi ga bil revežem prav debelo solil — pa mu je červ prepovedal: — sprideniga je v zgubo mogel dajati i. t. d.

Jaz sim dalje šel, in sim si svojo mislil. .st.

## Ogled po Slovenskim.

Prečastiti lavantinski knez in škof so do svojih vernih prisercin pastirsk list razposlali, v kterim zmote odkrijejo, v kterih je bilo dosti ljudi zavoljo domišljevaniga prikazovanja Matere Božjona neki smreki na Štajarskim na Paki v Vitanjski fari blizu Celja. Povedó svojim vernim, da so bili tri dni post in molitve napovedali, da naj bi usmiljeni Bog dal spoznati, čo je ta reč v resnici od Boga, ali je le spaka in sleparija od satana po nevednih in slabovernih ljudéh razklicana. Po tem so poslali cerkvene sodnike, dobro razumne, poštene in bogaboječé može, štiri tehanto, kteri so ves kraj pregledali, vse priče zaslišali in vse

po resnici in pravici razsodili. Ali pričrčali so se, de v celi ti prigodbi ni nobeniga sledu kakiga Božjiga razodenja; noben čudež, nebena posebna gnada, nobeno očitno spreobrnjenje kakega grešnika se ne da dokazati. Torej verne posvarijo, de naj se nikar ne dajo zapeljati, v ta kraj na božjo pot hoditi. Hudobneži in svojeglavci pa, kateri bi to prepoved prederzno in terdovratno grajali in ljudi na to prazno božjo pot zapeljevali, bodo od cerkvene družbe izobčeni (iz družbe vernih ločeni), ter imajo greh, od kteriga odvezati si škof sami sebi prihranijo.

Celovec. „Bčela“ piše, de je 20. uniga mesca odbor društva sv. Mohora naslednje sklenil: 1. De se bo odbor posihmal saj vsaciga mesca zbral. — 2. Na svetlo dajavne bukve razidejo v 3 razdelke: a) vérske, b) podučne in kratkočasne, c) slovstne dela, zlasti naš narod tikajoče. Ob enim poprosi vse pisavce za enake dela, s pristavkam pogojev od strani pisavca. Izdalo se bo najprej „Življenje svetnikov“ in „Sveto pismo.“ — 3. Društvo se je pogodilo z gosp. Placidam Javornikom za izdani del njegoviga sv. pisma, in ga bo boljši kup prodajalo, in g. pisavec se je zavezal sv. pismo tudi dalje izdelovati. — 4. Društvo se bo na vse slov. vis. poglavarstva in škofijstva obrnilo, de bi društvo podperale, in se bo tudi z družimi enacimi društvi sklenilo. — 5. Udov je sedaj 477, in denar v hranilnici vložen. — 6. Donatistnjene so bukve: Blagomir pušavnik, v 1000 iztisih, — Povestnica goriške nadškofije v 600 iztisih, — 50 šolskih pesem v 1000 iztisih. Povestnica se bo samo udam dajala, sicer se ne bo dobila. Te bukve se bodo saj do srede tega mesca razposlale, in sicer za to leto odboru vsaktere škofije, de jih od ondot vsaki ud prejme. V prihodnje bo mogel pa vsak ud o pristopu naznaniti, kako jih želi prejemati. V vsakim slovenskim mestu se bo kak bukvar najel in bukve tistimu bukvarju pošiljal, po kterim jih ud želi prejemati, de jih bo tako brez stroškov dobi. Kdor jih želi pa s pošto prejemati, bo mogel poštino plačevati. Letos pa tega še ni moč, ker se ne vé, kam jih udje želé. Bukve se bodo vsaciga cetertletja razposiljale. — 8. Veliko delo „Gofine“ se je jelo v 2000 iztisih tiskati. — 9. Duhovni ogovori (pridige) g. Kafola in Stibiela se bodo prečastitimu labudskimu škofijstvu v pregled poslale.

Poverhni pregled častitih deležnikov „Zgodnje Danice.“ Danica ima namen, dobriga kersanskiga katoliškiga duha med vernimi Slovenci buditi, poživljati in ohraniti. Kolikor nam, toliko je gotovo vsakimu dobrimu Slovencu ležeče na tem, de bi se ta list zmiram bolj opomogel, razširil in obilno bral. Iz naslednjiga poverhniga pregleda bodo častiti bravei razvidili, na čem je zdaj ta list. Vsi deležniki je bilo pretečeniga pol leta 650; nekaj čez 400 na Krajskim, okoli 100 iz Goriškiga in Istrianskiga, blizo 80 iz Štajarskiga, do 30 iz Koroskiga, katic 8 iz Horvaškiga, kakih 5 iz Dunaja, in drugi bolj posamesni iz drugih dežel; eniztis zahaja v Afriko. Nekaj se jih daje vrednostvam v zameno. — Na Krajskim jih gre, razun Ljubljane, nar več v tehantijo Kraju, namreč 57, po tlej v Radolico 55; nar manj v Kočevsko, in Ipavsko, (le po 4). Zmed vsih je okoli 150 neduhovnov, drugi so duhovni. Marsikteri brat ali sestra, ki ima gorečiga duhovna brata, jih prebira. Precej je kmetov, gostivnikov ali kerčmarjev, kupeov in rokodelcev; tudi gospé, gospodicine in žené so vmea.

Iz Ljubljane. Gospod Matevž Primožič, fajmošter v Tunich, je izvoljen fajmošter v Ihanu.

## Razgled po kersanskim svetu.

Švedsko. Sodba g. Bernarda, katoliškiga duhovna v Stokholmu in učenice V. Bogen se je dobro dokončala. Zatožena sta bila namreč od protestantov, de sta nektare ljudi h katoliški veri premotila. Sodba pa je odločila, de s projetjem koga v katoliško Cerkev nista nič protipostavniga storila. To kaže nekako zmago in dobro znamenje za katoliško vero na Švedskim.

Nemško. Münsterski peki so imeli grešno navado, de niso nedelj in praznikov posvečevali. Zdaj pa so se peki med seboj zavezali, de bodo praznike posvečevali, ter ne več ob nedeljah delali. Ljubljana, odpri ušesa!

Dunaj. „Salzb. Kirchbl.“ pravi, de se bodo na Dunaju misjoni začeli; naj pred v jetnišnici. Mestni poglavar g. žl. Weis sam jih hoče imeti, on spozná, de poboljšanje človeka, njegovo prenačenje za človeško družbo ni v deržavini, ampak v cerkveni moči. V jetnišnici tedaj misjon, in pa ravno tisti častiljivi Očetje ga bodo imeli, ktere so Dunajčani v letu 1848. s tulenjem in kamenjem iz Dunaja izpodili. Lepo je Bog čast teh Očetov rešil. Imenovani list upa tudi za Dunaj in celo nadškofijstvo že skorej misjon, in pravi, de so tako potrebni, kakor „pohlevna vlaga suhi zemlji.“ Dalje pravi ta list: „Drugó ne manj veselo zagotovljeno naznanilo je to, de bodo Očetje jezuiti na zgornjim Avstrianskim v gradu, po nadvojvodu Maksimilianu, kteri je neutrudin v dobrih delih, kupljenim, v kratkim noviciat za Avstriansko začeli. Sveti Kanizi! kako se boš močno ko svetnik Božji veselil, de je tvojim zvestim naslednikom v samostanskim poklicu pot v Avstrijansko zopet odperta, ktero je djanja jezuitov z bolečinami pogrešalo! Avstriansko še vse premalo vé, za koga se mu je jezuitam zahvaliti? Ni li bil ravno Peter Kanizi, tisti, ki je bil od kralja Ferdinanda iz Ingoldskiga mesta ravno tačas poklican, ko je bilo Avstriansko, zlasti nadvojvodstvo, bolj protestanski kot katoliški deželi podobno? Katoliške duhovnije so bile pustotne in zapušene, katoličani brez serčnosti, in plahi svojo vero spoznati, duhovski stan toliko prezéran, de se je mladenič sramoval vanj stopiti. Tú pride, kakor angel iz nebes, Kanizi, prehodi ko apostol Avstriansko vse križem, vžiga, kar je bilo ugašnilo, poživlja, kar je bilo zamerlo, zbira okoli sebe mladost, upanje katoliške prihodnosti, in nam zapusti ko drago delišino svoj katekizem (kersanski nauk), kteriga katoliški Avstrijan še ima, pa škoda, de vsiga obsekaniga (popačeniga). Vošili bi, de naj se Kanizjev katekizem, kakoršin je bil, našim otrokam zopet da, po tlej imamo praviga, in nam ni treba drugiga. —

Ogersko. V Gjuru (Rabu) je bil binkoštni dan rokodelic Korl K., protestant iz Saksonskiga, v katoliško cerkev slovesno sprejet. Poslušanje Božje besede ga je k resnici perpeljalo, ktero slehern najde, ako je odkritoserčno išč. — V dan sv. Janeza Nepomučana je bila v Trenčinu 20letna deklica Ana Kolariova po rezni poskušnji in na obilne prošnje od ondotniga g. pastirja v katoliško vero sprejeta.

\* Bogati rusovski knez Demidov je podaril pa-pežu imenitni križ iz malahitov.

## Mili darovi.

Za afrikanški misjon. Danica 30 gold.; neimenovan dobrotnik eno dvajsetico in eno petico; gosp. Št. D., duhoven goriške nadškofije 2 gold.